Sygn. akt I C 548/20

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Piszu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Gajewska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 24 sierpnia 2021 r. w P.

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

o r z e k a

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 4 290,06 zł (cztery tysiące dwieście dziewięćdziesiąt złotych 06/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9.10.2020r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 2 260,75 zł (dwa tysiące dwieście sześćdziesiąt złotych 75/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za czas po upływie tygodnia od doręczenia wyroku do dnia zapłaty.

III. Nakazuje zwrócić powodowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 556,25 zł (pięćset pięćdziesiąt sześć złotych) tytułem części niewykorzystanej zaliczki zapisanej pod pozycją 50003016148.

Sygn. akt I C 548/20

UZASADNIENIE

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P. wytoczyła powództwo przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 2 532,88 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 9 października 2020 roku do dnia zapłaty, tytułem częściowego odszkodowania. Nadto powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 6 września 2020 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki O. o nr rej. (...), stanowiący własność A. G.. Sprawca szkody posiadał polisę OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi, który przyznał i wypłacił poszkodowanemu rażąco zaniżone odszkodowanie w wysokości 1 673,98 złotych. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności, powódka nabyła wszelkie roszczenia i uprawnienia względem pozwanego z tytułu przedmiotowej szkody i w dniu 8 września 2020 roku wezwała ubezpieczyciela do zapłaty brakującej części odszkodowania. Wezwanie pozostało bezskuteczne.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i wniósł o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. Podniósł, że wypłacone dotąd odszkodowanie zostało ustalone według kalkulacji sporządzonej przez pozwanego, albowiem poszkodowany nie udokumentował poniesienia kosztów naprawy, a w szczególności tego, że koszty te przewyższyły wypłaconą przez pozwanego kwotę odszkodowania. Poza tym, poszkodowany nie kwestionował sposobu wyliczenia przez pozwanego odszkodowania. Poszkodowany był poinformowany przez pozwanego o możliwości naprawy samochodu w jednym z warsztatów zrzeszonych w sieci naprawczej (...) S.A. i rozliczeniem kosztów naprawy w formie bezgotówkowej z udzieleniem gwarancji jakości wykonanej naprawy. Jednocześnie zastrzeżono, że w przypadku podjęcia naprawy w warsztacie innym, niż wskazany przez pozwanego, wysokość kosztów naprawy będzie zaakceptowana przez pozwanego tylko do kwoty kosztów naprawy w warsztacie sieci naprawczej (...) S.A.

Z ostrożności procesowej pozwany zakwestionował żądanie zapłaty odsetek od daty wskazanej w pozwie. Wskazał, że o roszczeniach powódki powziął wiadomość dopiero z chwilą doręczenia mu wezwania do zapłaty z 6 listopada 2020 roku, a zatem najwcześniejszy termin wymagalności przypadałby na 14 listopada 2020 roku.

W związku z treścią opinii powołanego w sprawie biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej, powódka pismem procesowym z dnia 20 maja 2021 roku rozszerzyła powództwo o kwotę 1 757,18 złotych i wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty 4 110,06 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 października 2020 roku do dnia zapłaty.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 6 września 2020 roku w S. miała miejsce kolizja drogowa. Kierujący pojazdem marki S. nie wyhamował, w wyniku czego uderzył w tył poprawnie poruszającego się pojazdu marki O. (...), o nr rej. (...), stanowiącego własność A. G..

W wyniku powyższego zdarzenia, w pojeździe marki O. (...) uszkodzeniu uległa okładzina zderzaka tylnego, amortyzator zderzaka tylnego i wspornik zderzaka.

Sprawca szkody objęty był ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

(okoliczności bezsporne)

W dniu 8 września 2020 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. została zawiadomiona o szkodzie powstałej w pojeździe marki O. (...) na skutek zdarzenia z dnia 6 września 2020 roku.

Ubezpieczyciel wszczął postępowanie likwidacyjne szkody, uznał swoją odpowiedzialność i decyzją z dnia 9 września 2020 roku przyznał i wypłacił A. G. odszkodowanie w kwocie 1 673,99 złotych, przyjmując stawkę 49 złotych za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych oraz stosując zamienniki uszkodzonych części w miejsce oryginalnych.

(dowód: znajdujące się w aktach szkody utrwalonych na płycie CD k. 51: druk zgłoszenia szkody w pojeździe, dokumentacja fotograficzna uszkodzonego pojazdu, dokument z oględzin, kosztorys naprawy, polecenie wypłaty odszkodowania)

W dniu 29 września 2020 roku A. G. zawarł umowę cesji wierzytelności z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O., na mocy której przelał na rzecz w/w spółki swoje wszelkie niezapłacone dotąd wierzytelności przysługujące mu względem (...) S.A. za szkodę komunikacyjną na pojeździe marki O. (...) o nr rej. (...) powstałą w dniu 6 września 2020 roku.

Następnie, w dniu 29 września 2020 roku, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. przelała wszelkie swoje wierzytelności wynikające z umowy zawartej z A. G. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w P..

(dowód: umowy cesji wraz z załącznikami k. 18-24)

A. G. nie dokonał naprawy uszkodzeń powstałych w dniu 6 września 2020 roku w samochodzie marki O. (...) o nr rej. (...).

(dowód: zeznania świadka A. G. k. 65-67)

Łączny koszt naprawy pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...), stanowiącego własność A. G., uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 6 września 2020 roku, wynosi 5 964,04 złotych.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej k. 72-85)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W świetle art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361-363 k.c.), z tą jednak istotną różnicą, że w ramach odpowiedzialności z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne.

Przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu wiąże się z reguły z koniecznością wymiany niektórych jego elementów, które uległy zniszczeniu. Ze względu na okoliczność, że niejednokrotnie części pojazdu, uszkodzonego w trakcie zdarzenia wyrządzającego szkodę, były eksploatowane już przez określony czas, dłuższy lub krótszy, powstaje kwestia, na czym ma polegać przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody. W szczególności, czy przywrócenie do stanu poprzedniego uzasadnia użycie nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu.

Zagadnienie to było przedmiotem rozpoznania, na wniosek Rzecznika Ubezpieczonych, przez skład powiększony Sądu Najwyższego, który uchwałą z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie III CZP 80/11 rozstrzygnął, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Sąd Najwyższy uznał w wyniku wykładni art. 361 § 2 i art. 363 § 2 k.c., że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Przywrócenie do takiego stanu oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem. Jeżeli w tym celu należy wymienić uszkodzoną część, to niewątpliwie jest to normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Zakładając, że nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, część ta musi zostać zastąpiona inną nową częścią. W takiej sytuacji zakład ubezpieczeń powinien ustalić wysokość odszkodowania z uwzględnieniem

cen części nowych, skoro bowiem chodzi o przywrócenie do stanu poprzedniego pojazdu jako całości, to nie ma, co do zasady znaczenia, że w miejsce części starych wmontowano części nowe. W szczególności nie ma żadnych podstaw prawnych, aby zawsze odrębnie oceniać wartość części i jeżeli części stare były już w chwili wypadku częściowo zużyte, z tego powodu obniżać należne odszkodowanie za przywrócenie do stanu poprzedniego całego pojazdu.

Kwestia odpowiedzialności pozwanego za szkodę powstałą w pojeździe marki O. (...) o nr rej. (...) była bezsporna, podobnie jak zakres uszkodzeń powstałych w tym pojeździe na skutek zdarzenia z 6 września 2020 roku.

Spór koncentrował się na ustaleniu kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, w tym aktualnej stawki za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych stosowanej w zakładach naprawczych na rynku lokalnym, cen rynkowych części zamiennych nowych oryginalnych na dzień szkody oraz pracochłonności czynności naprawczych przeprowadzonych zgodnie z technologią producenta, i w konsekwencji na ustaleniu wysokości należnego powódce odszkodowania

Powołany na wniosek strony powodowej biegły sądowy z zakresu techniki motoryzacyjnej, A. S., w sporządzonej na piśmie opinii stwierdził jednoznacznie, że wysokość kosztów naprawy pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...), uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 6 września 2020 roku, wynosi 5 964,04 złotych.

Z opinii biegłego wynika, że przyjęta w kalkulacji naprawy sporządzonej przez pozwanego stawka 49 złotych netto za roboczogodzinę jest niespotykana i całkowicie odbiegająca od realiów rynkowych, a jej uwzględnienie nie odzwierciedla realnych kosztów przeprowadzenia naprawy pojazdu zgodnie z zaleceniami technologicznymi, a jedynie gwarantuje niepełnowartościowe usprawnienie pojazdu.

Z ustaleń poczynionych przez biegłego wynika, że stawka za roboczogodzinę prac mechaniczno-blacharskich i prac lakierniczych, stosowana w 2020 roku w nieautoryzowanych warsztatach naprawczych działających na rynku lokalnym, w tym na terenie P., E. i G., wynosi od 110 do 150 złotych netto. Dlatego dla określenia wysokości szkody w przedmiotowym pojeździe biegły zastosował średnią stawkę w kwocie 110 złotych netto.

Ustalając szacunkowy koszt przywrócenia przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed szkody, biegły przyjął oryginalne części podlegające wymianie. Natomiast przy wykładzinie tylnej zderzaka - która posiadała ubytki lakieru z lewej strony (k. 77 opinii biegłego) powstałe prawdopodobnie wcześniej, a w postępowaniu likwidacyjnym szkody nie rozpatrywano korelacji uszkodzeń z innym pojazdem i charakteru kontaktu między nimi - biegły zastosował potrącenie na lakierowanie w wysokości 20%.

W tym miejscu należy zauważyć, iż z akt postępowania likwidacyjnego szkody nie wynika, jakoby elementy uszkodzone w przedmiotowym pojeździe w wyniku zdarzenia z 6 września 2020 roku były nieoryginalne.

Ponadto, naprawa szkody komunikacyjnej z tytułu OC realizowana za pomocą wypłaty odszkodowania, a nie fizycznej naprawy wykonanej przez zobowiązanego, nie powinna mieć na celu jedynie uzyskania jakiejkolwiek sprawności technicznej i możliwości dalszego użytkowania pojazdu. Istotnym celem powinno być przywrócenie takiego stanu pojazdu, który w możliwie najbardziej porównywalny sposób będzie zbieżny ze stanem sprzed powstania szkody, zapewniającym bezpieczeństwo, niezawodność, sprawność, trwałość, wygląd. Oryginalne nowe części posiadają gwarancję, zapewniają wysoką jakość, a także idealne dopasowanie do modelu, rocznika i wariantu pojazdu. Użycie nowych oryginalnych części nie ma przy tym wpływu na podwyższenie wartości rynkowej pojazdu.

Sąd w pełni podziela opinię biegłego, bowiem spełniała ona stawiane jej wymogi, odzwierciedlała staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, odpowiadała w sposób wyczerpujący i zrozumiały na postawione pytanie, a przytoczona na ich uzasadnienie argumentacja jest w pełni przekonująca. Zauważyć należy, iż opinia biegłego podlega, jak i inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c, lecz odróżniają je szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Opinia sporządzona została przez biegłego A. S. zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą specjalną. Biegły przy wydawaniu opinii

dysponował całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Ponadto należy podkreślić, iż opinia ta nie była kwestionowana przez strony sporu.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka A. G., który podał, iż dotychczas nie przeprowadził on naprawy przedmiotowych uszkodzeń w pojeździe. W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla odpowiedzialności ubezpieczyciela nie ma znaczenia, jakim kosztem i czy w ogóle poszkodowany dokonał naprawy pojazdu. Roszczenie o świadczenia należne w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana. Wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia (vide wyrok Sądu Najwyższego z 27.06.1988r., I CR 151/88, Legalis; uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 15.11.2001r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74 i powoływane tam orzeczenia). Niezależnie zatem od tego, czy poszkodowany naprawił uszkodzony pojazd, należy mu się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom usunięcia opisanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego, a ściślej – kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed zdarzenia powodującego szkodę.

Należy również podnieść, iż poszkodowany nie miał obowiązku skorzystania z oferty pozwanego ubezpieczyciela i dokonania naprawy w warsztacie współpracującym z pozwanym. Poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania warsztatu oferującego usługi najtańsze. Poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. W praktyce będą to zazwyczaj autoryzowane warsztaty naprawcze związane z określoną marką samochodu i prowadzące obsługę serwisową pojazdu. Wybierając takie warsztaty, poszkodowany może się kierować m.in. ich fachowością, rzetelnością technicznej obsługi i poziomem prac naprawczych oraz określonymi niekiedy profitami połączonymi ze stałą obsługą serwisową. Co więcej, wybranemu warsztatowi naprawczemu poszkodowany mógłby powierzyć naprawę kompleksową, jeżeli obejmowałaby ona kilka różnych fragmentów uszkodzonego pojazdu (tak, m.in. uchwała Sądu Najwyższego z 13.06.2003r., III CZP 32/03, Legalis). W interesie poszkodowanego leży przede wszystkim naprawa umożliwiająca przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, a niezbędnymi kosztami naprawy są koszty wynikające ze stawek obowiązujących w warsztacie, któremu powierzył on wykonanie naprawy.

Reasumując, w oparciu o wyliczenia biegłego i na podstawie powołanych wyżej przepisów oraz art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124 poz. 1152 z późn. zm.), mając na uwadze kwotę wypłaconą już powodowi tytułem odszkodowania, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki dochodzoną pozwem kwotę 4 290,06 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 października 2020 roku do dnia zapłaty.

Z druku zgłoszenia szkody, znajdującego się w aktach szkody zapisanych na załączonej do akt płycie CD, wprost wynika, że pozwany został zawiadomiony o przedmiotowej szkodzie w dniu 9 września 2020 roku. Roszczenie powódki o odszkodowanie stało się wymagalne po upływie 30 dni, a zatem od dnia 9 października 2020 roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł według norm przepisanych w oparciu o przepis § 2 pkt 3) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804 z późn. zm.) i art. 98 § 1 i 1^1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W tym przypadku jest to kwota 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwota 17 zł tytułem zwrotu opłaty od udzielonego pełnomocnictwa, kwota 400 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu i kwota 943,75 zł tytułem zwrotu zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego. Łącznie 2 260,75 zł.

Na podstawie art. 80 ust. 1 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2018r., poz. 300 j.t.), Sąd zwrócił powódce kwotę 556,25 złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki na opinię biegłego, zaksięgowanej pod pozycją 50003016148.